

# LÄRJUNGENS VÄG

## DEL NIO

### WM 509–561

#### 9.1 Regel XII

<sup>1</sup>Regel XII. *Nätet pulserar. Det drar sig samman och utvidgas. Må magikern intaga punkten i mitten och sålunda frige de "planetens fångar", vilkas ton är riktig och rätt stämd efter det som skall göras.*

#### 9.2 Uppehåll och cykler

<sup>1</sup>Vi kommer nu till de fyra regler som avser fysiska världen. Dessa regler är på många sätt svårare att förstå än de föregående, liksom den praktiska tillämpningen är mycket svårare än teoretiserandet. Vi kan ofta tänka klart och begära rätt (LA: det vi verkligen behöver), men att lagenligt och konstruktivt förverkliga ideerna i det fysiska är aldrig lätt. Men det är just här en vitmagiker börjar sitt verkliga arbete, och det är just här han misslyckas och finner att hans (inre =) mentala verklighetsuppfattning inte nödvändigtvis leder till rätt skapande verksamhet. I detta sammanhang är följande citat ur KI av särskilt intresse:

<sup>2</sup>"I skapelsearbetet gör den vite magikern bruk av den i hans tid härskande departementsenergin eller strålen. När tredje, femte eller sjunde strålen är rådande, antingen är i uppgång, står på sin middagshöjd eller är stadd i nedgång, är arbetet mycket lättare än när andra, fjärde eller sjätte strålen härskar.

<sup>3</sup>I vår tid är som bekant sjunde strålen snabbt på väg att bli rådande, och den är en av de krafter människan har lättast för att arbeta med. L1 5.20, L3 14.8 Under denna stråles herravälde kommer det att bli möjligt att bygga en ny civilisation i stället för den nu snabbt förfallande och att uppföra en ny helgedom att tillgodose det religiösa behovet. DVS 3.25.7-11, L3 18.7 Under sjunde strålens inflytande kommer de otaliga omedvetna magikernas arbete att i hög grad underlättas. Detta kommer att medföra att omedvetna psykiska fenomen snabbt tilltar, att mental träning sprids och att de som tänker blir skickligare i att förvärva och skapa de fysiska förmåner de önskar. L3 6.11.4 Denna magi av det omedvetna och själviska slaget får dock beklagliga skörderesultat, då ju endast de som arbetar lagenligt och styr de mindre byggarna med insikt, kärlek och vilja slipper den skörd som de bereder sig vilka missbrukar den levande materien för själviska syften." KI 17.5.74,75

<sup>4</sup>Det är alltså tydligt att tiden nu är gynnsam och att framtida generationers människor kan, om de så önskar, utföra det magiska arbetet med många av de faktorer för handen som kan leda till tillfredsställande resultat. Femte strålen är i avtagande, men dess inflytande kan alltjämt förnimmas. Tredje strålen står på sin middagshöjd, och sjunde strålen är raskt i färd med att bli aktiv. Mycket kommer alltså att ske som kan ge människan framgång (LA: i det fysiska), förutsatt att hon ständigt kan behålla rätt inställning, renhet i motiven och livet, stadga och mottaglighet i emotionalhöljet och den inrättning som gör förstajaget till ett riktigt redskap för (hennes själ eller jag =) monaden, självmedveten i kausalhöljet.

<sup>5</sup>En mycket intressant analogi framkommer vid studiet av orden, "Nätet pulserar. Det drar sig samman och utvidgas." Den bakomliggande tanken är idén om pulsering, diastole och systole (LA: hjärtats vidgande och sammandragning), ebb och flod, cyklisk aktivitet, verksamhetens dag och överksamhetens natt, inflöde och utflöde och de många framträdanden och försvinnanden som utmärker väsendenas liv i alla riken och världar. Denna dag- och nattykel, som ofrånkomligen kännetecknar den manifesterade tillvaron, måste klart uppfattas. KOV 2.12.4 Varje lärjunge måste förvärva den visdom som bygger på kunskap och förståelse om när man skall arbeta och när man skall avstå, om när man skall tala och när man skall tiga. Det är här den arbetande lärjungen gör misstag.

<sup>6</sup>Hela denna regel kan uttryckas i följande parafra, som bör noga begrundas och som skall utredas något i det som följer.

<sup>7</sup>(Gud =) Alla väsen "andas", det vill säga låter livsenergin pulsera periodiskt eller rytmiskt in i och ut ur sitt hjärtcentrum. Denna periodicitetens lag gäller det kollektivväsen som utgör vårt sol-

system, såväl som de underordnade planetväsendena och vidare ner i skalorna till den enskilda människan. L2 4.11 (LA: I människans skala gäller att det) mellan utandning och inandning (LA: liksom omvänt mellan inandning och utandning) infaller ett skede av (tystnad =) stillhet, vilket är tillfället för effektivt arbete. Om lärjungarna kan lära sig använda dessa uppehåll eller mellanskeden, kan de frigöra ”planetens fångar”, vilket är målet för allt magiskt arbete under denna världsperiod. L1 6.4.1

<sup>8</sup>Med frågan om hur solväsendet arbetar enligt periodicitetens lag behöver vi inte befatta oss. Denna aktivitet och dess ändamål kan monaden förstå först sedan den (trätt i medveten besittning av sitt gudomliga arv =) inträtt i tredje kosmiska riket i världarna 29–35. Det sätt, på vilket vår planets regering tillämpar periodicitetens lag och använder sina motsvarande cykler, angår först planetregeringen (LA: och givetvis även solsystemregeringen). Varje planetregering har sin periodicitet och sitt egenartade sätt att arbeta med cyklerna.

<sup>9</sup>Vad som däremot angår läsarna av dessa anvisningar är hur de själva kan åstadkomma en bestämd uppbyggande verksamhet i sina mellanskeden. Dessa mellanskeden kan här föras till tre kategorier:

<sup>10</sup>1. Skedena mellan inkarnationerna, de perioder vari (den andliga människan =) monaden har dragit sig tillbaka till (jagmedvetenheten =) kausalhöljet (LA: om människomonaden sedan kan vara medveten i detta hölje, är en annan sak). För de ringa utvecklade finns dessa praktiskt taget inte (LA: de har inget medvetet kausalt liv), och de genomgår inkarnationscykeln med stor hastighet. KOV 1.34.35, DVS 2.40.5 Den fysiska motsvarigheten till denna hastighet i aktiviteten finns i den vanliga människans flackande mellan olika verksamheter i hennes dagliga liv, hennes otålighet och oförmåga att avvakta och att meditera (LA: använda riktad uppmärksamhet på tankeföremål utan fysiskt stöd VODV 20.3). Allteftersom medvetenheten utvecklas, blir perioderna mellan inkarnationerna längre. Vid en viss punkt har de blivit längre än de fysiska livet, och då dominerar mellanskedena. Det skede, som inleds med att monaden lämnar de överfysiska världarna för att inkarnera (motsvarande utandning), och det skede, under vilket den återvänder till dessa (inandning) för att återgå till kausalvärlden, är förhållandevis korta och färgas och styres av (själens =) kausalväsendets avsikt, såsom denna formuleras och inpräglas i mentalmedvetenheten under skedet mellan de två perioderna av mer aktivt insamlade av erfarenhet. Det medvetenhetsliv, som sakta utvecklas under dessa cykliskt återkommande mellanskeden, blir den härskande faktorn. Människan blir då i sin inställning gradvis mer inriktad på medvetenhetsaspekten och hennes fysiska uttryck blir resultat av tankelivet och icke så mycket resultat av reaktioner på fysiska skeenden och det emotionalas rastlöshet. OPA 2.3.8

<sup>11</sup>2. Också i varje fysiskt liv råder en periodicitet, som aspiranter får lära sig att uppfatta och använda. De får registrera skillnaden mellan perioder av intensiv utåtriktad aktivitet, perioder av inåtvändhet och skedena däremellan, då det yttre livet synes stå stilla och inte erbjuda något av intresse. Detta måste de lära sig för att kunna fullt tillgodogöra sig de tillfällen till livserfarenhet som livet är avsett att skänka. Livets mening är varken att tanklöst kasta sig från den ena aktiviteten till den andra eller att låta dagarna rinna bort under lättja och vila. Livet har normalt sin egen rytm och puls. Hos somliga individer löper denna i cykler om sju år, hos andra i cykler om nio eller elva år. Åter andra har kortare cykler med månader av ihärdig strävan följda av månader skenbart utan ansträngning. Återigen är vissa människor så känsliga att de tvingas mitt i arbetet och skeendet avbryta vad de sysslar med för att tillfälligt draga sig tillbaka och bearbeta lärdomarna av det nyss utförda arbetet. L2 5.21.14

<sup>12</sup>Två grupper av människor arbetar till synes utan att växla mellan fysisk aktivitet och passivitet utan framvisar en beständig drift att arbeta. Första gruppen består av dem som är så föga utvecklade att de inte mentalt bearbetar de intryck de mottar utan bara reagerar på fysiska behov och emotionala begär och använder tiden för att tillgodose dessa. Detta upphör ju aldrig, och därför finns det inte mycket till cykliskt i deras livsuttryck. Hit hör de icke-tänkande individerna på barbarstadiet. Den andra gruppen är den första gruppens raka motsats, så högt utvecklade att de frigjort sig från det rent fysiska och är så medvetna om begärens natur (LA: minimerat sina fysiska och emotionala begär) att de lärt sig att behålla en kontinuerlig aktivitet byggd på disciplin och tjänande. De arbetar medvetet

med cykler och förstår i någon mån dessas natur. De har lärt sig konsten att i kontempleration draga sin jagmedvetenhet upp i det kausala och kan ändamålsenligt styra sitt arbete i människans världar (47:4–49:7). Det är detta som alla lärjungar får lära sig och som de invigda har uppnått.

<sup>13</sup>3. Tredje slagets mellanskede, som det främst handlar om i magiskt arbete i fysiska världen, är det mellanskede som erhålls och används i meditationsprocessen. Med detta måste aspiranterna bekanta sig, ty annars förmår de inte arbeta med kraft. Detta mellanskede, denna period av intensiv stillhet, består av två skilda faser.

<sup>14</sup>Först och främst har vi det mellanskede som kallas kontempleration. Denna period av (tystnad =) stillhet följer på den för nybörjare så svåra aktivitet som består i att inrätta hjärnan med det mentala (LA: det högre mentala, först 47:5, senare 47:4) och det mentala med (själen =) det kausala (LA: först 47:3, senare 47:2), varvid emotionalhöljet (LA: och mentalhöljets två lägre molekylarslag, 47:6,7) stillas, så att den koncentration och meditation erhålls som tjänar till att omrikta mentalmedvetenheten mot det kausala. Detta mellanskede motsvarar inandningen. I denna cykel insamlas och höjes medvetenheten. L1 1.21.2

<sup>15</sup>När denna ansträngning krönes med framgång, lämnar (medvetenheten =) jagmedvetenheten (personligheten, redskapet =) förstatriaden och blir till jagmedvetenhet i kausalhöljet. (Själen på sitt eget plan =) Kausalmedvetenheten blir aktiv och uppfattas i både det mentala och hjärnan. Inkarnationshöljens automatiska och mekaniska aktivitet stillnar. En inspirerad väntan inträder. (Det mentala hålls stadigt i ljuset =) Det högre mentala – 47:5 och 47:4 – är aktiverat men stillat vad gäller mekanisk och automatisk aktivitet och är endast en klar mottagare av kausal medvetenhet, samtidigt som (själen =) monaden, kausalt självmedveten i kausalhöljet, tänker i samklang med alla (själar =) kausalt medvetna individer inom den egna gruppen (LA: 47:2 fordras för detta), har tillgång till (universella intellektets =) kausala kollektivmedvetenhetens resurser och formulerar sina mål i enlighet med den (alltomfattande =) planetomfattande planen. L1 1.10.6 Detta skede av registrerad (själsaktivitet =) kausal medvetenhetsaktivitet följs av utandningsskedet. Mellanskedet avslutas, det avvaktande mentala blir åter aktivt, och i den mån det varit rätt inrättat och förmått vara blott och bart mottagare, blir det tolk och redskap för (själen =) kausalmedvetenheten, vilken nu riktat sitt ljus på den uppmärksamma (personligheten =) förstajagsmedvetenheten. Genom denna kan det kausala nu utarbeta de planer det formulerade i kontemplerationens mellanskede. Det emotionala väcks till begär att i det fysiska förverkliga de planer, med vilka det rätt inrättade högre mentala söker berika sin erfarenhet. Därefter mottar hjärnan det överförda intrycket, varpå individen ordnar sitt fysiska liv så, att dessa planer kan rätt förverkligas. Det som här just beskrivits är naturligtvis ett redskap som skolats, anpassats och gjorts på rätt sätt mottagligt, och ett dylikt är något verkligt sällsynt. Mellanskedets senare del blir möjlig först sedan den förra delen, kontemplerationen, genomförs.

<sup>16</sup>Den lärjunge, som söker aktivt samarbeta med planethierarkin, delta i dess arbete i fysiska världen, måste lära sig arbeta icke endast genom att uppnå kontemplerationens stadium utan också genom att med kunskap och förståelse använda skedena mellan in- och utandning i rent fysisk mening. Detta är den riktiga andningsvetenskapens verkliga ändamål. Hjärnmedvetenheten är nödvändigtvis inkopplad. Människan kan rätt använda uppehållen mellan in- och utandning först när hon erövrat förmågan att (LA: med obruten riktad uppmärksamhet) genomföra kontemplerationsskedet innefattande det kausala, det högre mentala och hjärnan. Lika som (det mentala hållits i ljuset och varit mottagligt för själens intryck =) det högre mentala – 47:5 och 47:4 – aktiverats och stillats, så att det blivit en klar mottagare av kausal medvetenhet, så måste också (hjärnan =) eteriska hjärnmedvetenheten göras mottaglig för intrycken från detta högre mentala.

<sup>17</sup>Det ena mellanskedet (från det kausala och det därmed inrättade högre mentala sett) inträder efter (själens inandningskede =) att jagmedvetenheten insamlats till det kausala, och det andra i slutet av det första, när lärjungen riktar kausalmedvetenheten mot det fysiska. Utandningen följer inandningen och har även den sitt mellanskede. Lärjungen får lära sig att med lätthet använda dessa båda mellanskeden, varav det ena påverkar det högre mentala och det andra hjärnan (LA: och eterhöljets högre centra).

<sup>18</sup>Det finns, som alltid, en fysisk motsvarighet till denna process av (gudomlig inandning och utandning =) uppmärksamhetens insamling till det kausala och utåtriktande i och från det kausala

med sina två mellanskedan av stillhet och tanke. Resultaten av dessa båda mellanskedan är alltså: i det förra eller högre mellanskedet mottar kausalmedvetenheten en kausalidé eller en del därav och förmedlar den till det avvaktande högre mentala, i det senare eller lägre mellanskedet söker det högre mentala formulera kausalidén till en mentalidé och överföra denna till hjärnan, varefter fysisk handling kan följa.

<sup>19</sup>Esoterikstuderande, som visat sin hängivenhet och mentala jämvikt, som (för att bruka rajayogaskolans terminologi) hållit de fem buden och iakttagit de fem reglerna och som nått rätt jämvikt, kan börja använda de båda uppehållen i den fysiska andningen för intensiv aktivitet och använda viljekraften för att åstadkomma magiska verkningar. (Medvetenheten =) Jagmedvetenheten, som är fokuserad i hjärnan och har deltagit i kontemplationsarbetet, kan nu övergå till arbetet med att genomföra planen i fysiska världen. Detta arbete utför den medvetna människan genom att i den stillhet hon nått använda fokuserad viljeenergi. Också dessa uppehåll eller mellanskedan i andningen är som synes två till antalet: efter inandning och efter utandning. Ju mer erfaren lärjungen är, desto längre gör han uppehållen och desto större möjlighet skaffar han sig därmed att utföra fokuserat magiskt arbete och att yttra de maktord som låter det (gudomliga =) magiska ändamålet vara till.

<sup>20</sup>Det vore varken rätt eller lämpligt att här gå närmare in på arbetet med att använda den ”punkt i mitten” som nämns i regel XII, som magikern intar och använder i sitt uppbyggande arbete. I denna punkt använder han medvetet energin, riktar den såsom han finner lämpligt. I denna punkt kommer han medvetet i kontakt med de krafter och väsen han kan sätta i verket och befalla att tillföra honom det han behöver för att främja (andliga =) till andrajaget hörande ändamål och för att bygga de former dessa ändamål fordrar. I denna punkt skrider han framåt i arbetet med att frigöra ”planetens fångar”. I denna punkt blir han medveten om sina arbetskamrater, medlärjungar till planethierarkin.

<sup>21</sup>I uppgifter såsom dessa, avsedda för exoterisk publicering, vore det mycket oklokt att ge mer ingående anvisningar. Tillräckligt mycket har utelämnats för att det skall vara omöjligt för andra än mycket kunniga lärjungar att nå insikt om vissa väsentliga samband, en insikt nödvändig för det ”arbete i mellanskedan” som är en förutsättning för magiskt arbete. Andningens hemligheter bevaras med sådan omsorg just därför att den svarta magins kraft ligger just i andningen. I arbetet finns ett bestämt skede, där den svarta magin och den vita magin använder ett likadant förfarande. Vissa människor, som äger en mäktig vilja och ett klart och skolat intellekt men drivs av alltigenom själviskt motiv, har lärt sig använda det lägre av de två först nämnda mellanskedan, nämligen det som avser förhållandet mellan det högre mentala och hjärnan. Med yttersta flit och med kunskap om höljescentren har de kunnat utarbeta sina själviska planer och pådyvla ”planetens fångar” sin vilja och mentala makt. Därmed har de kommit mycket ont åstad. De har ingen önskan att delta i det högre mellanskedet, där kausalmedvetenheten verkar och det högre mentala tar emot. Den blott mentala verksamheten och hjärnans mottaglighet för mentala intryck är allt de befattar sig med. Både vit- och svartmagiker brukar, som synes, det lägre mellanskedet och vet vikten av uppehållen i den fysiska andningen. Men vitmagikern arbetar från det kausala till det fysiska och söker arbeta inom planetregeringens plan, medan däremot svartmagikern arbetar från det mentala i strävan att nå sina egna, från enheten särade mål. Skillnaden ligger således inte bara i motivet utan även i inrättningen, medvetenhetens räckvidd och expansionsområde. Därför inser ni varför alla riktiga lärare iakttar en sådan till ytterlighet driven försiktighet, när de avser att undervisa sina lärjungar om det magiska arbetets beskaffenhet. Endast dem som prövats och befunnits vara sanna lärjungar, osjälviska och rena, kan betros de fullständiga anvisningarna. De kan alla få viktiga uppgifter om de båda större mellanskedan, det kausala-mentala och det mentala-fysiska. Blott ett fåtal kan ännu så länge betros väsentliga uppgifter om de båda mindre uppehållen, vilka genomföres i det fysiska, i hjärnmedvetenheten, mellan inandning och utandning liksom mellan utandning och inandning.

<sup>22</sup>Mänskligheten genomgår vid denna tid en cykel av ytterlig aktivitet. För första gången i den mänskliga historien omfattar denna aktivitet mänskligheten i stor skala i förstajagets alla tre medvetenhetsslag. Fysiska, emotionala och mentala höljena med motsvarande medvetenhetsslag befinns sig alla i ett tillstånd av omvälvning. Denna förenade trefaldiga aktivitet ökas genom att också planeten genomgår en cykel av intensiv aktivitet, beroende på att den inträder i en ny zodiakal epok och att på grund därav förberedelser pågår att anpassa människan till att lättare arbeta med de nya

krafter och energier som inverkar på henne. L3 18.7-9 Den nya grupp av världstjänare, som nu sätts samman till en enhet, står mitt i det mänskliga livet och måste därför tillgodose ett högst verkligt behov. Dess arbete måste först och främst bestå i att genom sin egen organiserade (själsaktivitet =) kausala aktivitet (47:2,3) bevara ett så nära band med mänsklighetens (själ =) kollektiva kausalväsen, 47:1-3 – bestående av alla människors kausalhöljen – att det alltid finns sådana människor som kan ”arbeta i mellanskedena” och så driva planens genomförande framåt och uppenbara något av visionen för dem som ännu ej kan inträda i det höga och hemliga (LA: det högre mentala och det kausala, 47:4 och 47:2,3; se LV7 3.35). De (LA: dessa som kan ”arbeta i mellanskedena”) måste lära sig att arbeta (subjektivt =) genom medvetenhetsaspekten, och detta måste de göra för att i denna aktivitetscykel och i detta exoteriska uttryck bevara förmågan, som finns potentiell hos alla, att draga sig inåt till mittpunkten. Symboliskt talat utgör de dörren. Förmågor kan dö genom att inte brukas. Denna förmåga (LA: att draga jagmedvetenheten in i kausalhöljets centrum) får inte gå förlorad. Detta är den första uppgift som åligger gruppen av (världsmystiker =) lärjungar i världen. De måste hålla vägen öppen och fri från hinder. Annars kan för viss tid den vita magin dö ut och (formnaturens =) förstajagets själviska mål orätmätigt taga överhand. Det var just detta som hände i Atlantis, så att den dåvarande gruppen av hierarkins medarbetare var tvungen att draga sig undan från all verksamhet i det yttre och ”dölja de gudomliga mysterierna för de nyfikna och ovärdiga”. KOV 3.1; L3 1.2

<sup>23</sup>Nu göres ett nytt försök att frigöra ”planetens fångar”. Genom gruppen av världstjänare, som nu bildas, arbetar planhierarkin med att framträda i det yttre och att återupprätta mysterierna för mänskligheten, som de egentligen tillhör. KOV 7.15.6; MV 16.28; L1 5.18.11; L2 3.54.3 (4.17.6); L4 3.38 Om detta försök skall lyckas, är det i själva verket nödvändigt att alla ni, som har uppfattat visionen eller sett någon del av den avsedda planen, förnyar er beslutenhet att tjäna mänskligheten, avger löftet att göra ert yttersta för att hjälpa alla världstjänare, offra er tid och ge av era pengar att främja de storas strävan. Framför allt: sluta inte att meditera, behåll den inre föreningen, tänk alltid sanning! Stort är behovet men också tillfället, och alla villiga hjälpare kallas till arbetet. Ni kan alla på något sätt användas, om ni inser vad offer verkligen betyder, om ni utvecklar skicklighet i handling och bemödar er om att arbeta utan (bundenhet =) identifiering.

### 9.3 Planetens fångar

<sup>1</sup>Efter att något ha studerat hur magikern arbetar i sin egen (inre medvetenhet =) högre mentala och kausala medvetenhet och hur nödvändigt det är att han lär sig intaga ”punkten i mitten” när han använder både de större och de mindre mellanskedena, kommer vi nu till studiet av det som är målet med hela hans arbete, om han är en verklig vitmagiker, vill säga. Det sägs klart att detta mål är att frige ”planetens fångar”. Därför skall vi nu studera vilka dessa fångar är och hur lärjungen går till väga för att frige dem.

<sup>2</sup>Dessa planetens fångar bildar två större grupper, som båda nödvändigtvis omfattar flera underavdelningar. Vanligtvis menas med uttrycket ”planetens fångar” alla undermänskliga livsformer, men det måste här vidgas till att innefatta alla (liv =) monader, som är involverade i livsformer (LA: tillhöriga världarna 47:4–49:7, förstajagets eller människans världar).

<sup>3</sup>Mycken information om de undermänskliga livsformerna har redan lämnats i KI, varför den inte behöver upprepas här. Föreliggande avhandling, LV, är avsedd att vara mer praktiskt och mer allmänt användbar. Den handlar främst om aspiranternas träning, som är avsedd att göra dem till medvetna skapare, så att de i sitt arbete medverkar till att genomföra (guds =) planetregeringens plan. Vad de genomsnittliga aspiranterna behöver veta för närvarande är det som närmast avser deras utbildning, de riktningar medvetenhetsutvecklingen kan taga i framtiden och klarläggande av det bakomliggande ändamålet. Detta är vad som gjorts här i dessa anvisningar, och därtill har viss ny undervisning om emotionalhöljet lämnats. I (nästa =) innevarande århundrade, när människans höljen är bättre utvecklade och gruppverksamhetens mening är mer tillgänglig (LA: för mänskligt tänkande), blir det möjligt att ge ytterligare upplysning, men tiden för detta är ännu icke inne. Det enda som ännu är möjligt är att söka kläda esoteriska ideer i ord, som alltid i någon mån fördunklar den avsedda meningen. Därmed uppstår det nya fångar, ty alla böcker är fångelser för ideer. Först

när tal och skrift ersätts av telepati och intuition, kommer planen och tekniken för dess genomförande att begripas klarare. Också en lärare från planethierarkin som D.K. måste hantera ord för att skapa ett visst intryck, bygga en tankeform som, när den är dynamisk nog, kan göra ett intryck på läsarens hjärna. Detta gör läraren i vetskap om hur mycket som måste lämnas osagt och hur sällan han kan göra mer än bara antydningar och skissartade utkast om gudomlig verklighet. MV 3.17, 5.17.6, 9.177.2, 9.217.1, 10.4.8, 11.2, 11.10.4, 16.27.1; L1 1.21.6, 4.2.16, 4.5.4, 4.5.24, 4.5.25, 4.6.9, 4.20.17, 5.9.20, 5.18.16, 9.25.5, 9.25.9; L2 1.2.12, 5.6, 5.7.6, 5.20.1, 9.1.4; L3 11.4.6; L4 3.36.6; L5 7.84, 21.65.2, 23.15.1

<sup>4</sup>Ifråga om planen kallas de lagar, men ursprungligen är de viljeyttringar som utgår från (kosmisk skapare =) kosmiska kollektivväsen och blir lagar när de åstadkommer verkningar i (rummets materia =) solsystemets världar (43–49) och därvid röner knappast något motstånd alls. Också andra slags (gudomliga impulser =) viljeyttringar från högre rikens kollektivväsen gör sig cykliskt gällande men har ännu inte blivit bärare av så starka vibrationer och därför inte blivit så mäktiga som den förenade påverkade materiens vibrationer. De sistnämnda är (andliga impulser=) ändamålsenliga energier från de fyra högre solsystemvärldarna (43–46). Det är dessa energier, som skall upprättas såsom den nya tidsålderns lagar, avsedda att ersätta eller förenas med de nuvarande lagarna. Till sammans kommer de att införa den nya förenhetligade världen.

<sup>5</sup>Men hur kan helheten uppfattas av delen? Hur kan planen i dess helhet fattas av en själ, som ännu så länge ser bara en liten bråkdel av byggnaden? Ha detta stadigt i medvetandet, när ni studerar och begrunder dessa anvisningar och minns att i jämförelse med mänsklighetens framtida kunskap är det som här meddelas liksom en läsebok för grundskolans lågstadium jämförd med universitetsprofessorns läroböcker. Likväl är de aspiranterna till hjälp i dessas strävan att bli fullärda (i lärandets sal =) på mentalstadiet för att kunna inträda (i visdomens sal =) på kausalstadiet, om de använder de upplysningar som givits.

<sup>6</sup>Lär er att bli telepatiska och intuitiva! Då kommer dessa ordformer och dessa klädnader för ideer inte att behövas. Ni kan då stå ansikte mot ansikte med den ohöljda sanningen, leva och verka i ideernas värld (47:2,3) inte i formernas värld (47:4–49:7).

<sup>7</sup>För att förstå något om planetens fångars belägenhet måste man också förstå något om den funktion den mänskliga evolutionslinjen – människoriket och dess fortsättning i högre riken – fyller i förhållande till helheten och ändamålet med dess existens. Den enskilda individens medvetenhetsutveckling avses inte här, utan kollektivet monader tillhörande denna evolutionslinje alltifrån de lägst utvecklade, som är mera djur än människor (LA: i medvetenhetshänseende ja, men inte i materiehänseende, eftersom de har kausalhölje, vilket definitivt skiljer dem från djuren), till planethierarkins medlemmar (LA: andrajag och tredjejag, 46-jag till och med 43-jag), som avsiktligt inkarnerat i fysiska världen för att arbeta inom människorikets begränsning. Mellan dessa båda ytterändar finns monader på många olika stadier och nivåer.

<sup>8</sup>Den mänskliga evolutionslinjen utgör inom (kosmos =) solsystemet ett energicentrum, som är i stånd att utföra verksamheter av tre huvudsakliga slag.

<sup>9</sup>1) Det första slagets verksamhet består i att mottaga och upptaga tre huvudslag av solsystemiska energier (43–49), som nerdimensionerats från de kosmiska världarna (1–42).

<sup>10</sup>Den första av dessa energier är manifestalenergin från värld 43, den högsta källa monader tillhörande mänskliga evolutionen kan bli medvetna om. Mycket få av dessa monader är så utrustade att de kan medvetet uppfatta denna energi (LA: och motsvarande medvetenhet). För den överväldigande majoriteten är denna energi (LA: och medvetenhet) i praktisk mening obefintlig. Denna energi leder sitt ursprung från (den centrala andliga solen =) solsystemregeringens första departement i värld 29. KI 4.4.9

<sup>11</sup>Den andra av dessa energier är medvetenhetens energi, den energi som gör människan (till en själ =) självmedveten. (LA: Härmed avses andratriadens energi, och i synnerhet 46-energin, såsom den för andratriaden viktigaste och mest betecknande, liksom 43-energin är motsvarande vad gäller tredjetriaden och 49-energin beträffande förstatriaden.) Genom att utveckla denna energi (LA: och motsvarande medvetenhet) kommer människan till självinsikt, självbestämmdhet och självförverkligande (LA: med ”själv” menas här monaden såsom andrajag, 45:4–47:3). När dessa förmågor

utvecklats, vilket de inte gör i de undermännsliga rikena, kan en människa (LA: väl förvandlad till tredjelijag) bli medveten om den först nämnda energin, 43-energin. Denna medvetenhetens energi härrör från (gudomens andra aspekt, solens hjärta =) solsystemregeringens andra departement i värld 32 (LA: vilket departements energi nerdimensioneras till värld 46, varför beteckningen "solens hjärta" hänföres också till denna värld). KI 1.2.2. Parallellen till dessa båda energier (LA: 29 och 43 respektive 32 och 46) i människans organism är livsenergin med säte i hjärtat respektive nervenergin verkande genom nervsystemet och centrad i hjärnan. LV 8.4.10

<sup>12</sup>Den tredje av dessa energier är pranisk energi eller vitalitet. Denna energi innebor i fysiska materien, driver och påverkar alla fysiska former, de grovfysiska såväl som de fysisk-eteriska och givetvis även människans fysiska form. Detta slags energi härrör från fysiska solen. LA: Ytterst är denna energi nerdimensionerad från solsystemregeringens tredje departement i värld 35, därifrån nerdimensionerad via värld 42 till fysiska solen i 49:1.

<sup>13</sup>I (den uråldriga visdomen =) esoteriken kallas dessa tre energier blixeld, soleld och gnideld. LA: Var och en av dessa tre beteckningar har en trefaldig betydelse, vilka nu skall anges: 1) Med "gnideld" menas förstatriadens energi (47:4, 48:1, 49:1), med "soleld" andratriadens energi (45:4, 46:1, 47:1) och med "blixeld" menas tredjetriadens energi (43:4, 44:1, 45:1). 2) Dessutom menas med "gnideld" särskilt 49:1, med "soleld" särskilt 46:1 och med "blixeld" särskilt 43:1 (det lägsta i den lägsta, det mellersta i den mellersta och det högsta i den högsta), den sistnämnda direkt mot-tagen i tredjetriadens högsta enhet, 43:4. 3) Slutligen menas dessa energiers ursprung hos solhärskaren, nämligen gnideld = 35-energi, soleld = 32-energi och blixeld = 29-energi. Solhärskaren regerar dock inte i ensamt majestät utan har sin regering. Denna, som kallas solsystemregeringen, är indelad i tre departement, centrade i värld 35, 32 och 29. Tredje departementet (materiedepartementet) förmedlar 35-energin via värld 42 till värld 49 (där den manifesterar sig såsom s.k. kundalini). Andra departementet (medvetenhetsdepartementet, "kärlek-visdom") förmedlar 32-energin via värld 39 till värld 46 (där den manifesterar sig i augoeiderna). Första departementet (viljedepartementet) förmedlar 29-energin via värld 36 till värld 43. KI 1.2.2

<sup>14</sup>I egenskap av att vara mötesplatsen för alla tre energislagen utgör (mänskligheten =) den mänskliga evolutionen mittpunkten i (skaparens =) solsystemkollektivets medvetenhet. Denna mittpunkt måste den aktivt skapande intaga, liksom även aspiranten i en mindre skala måste lära sig att intaga mittpunkten i det magiska och skapande arbete han söker utföra. Mänskligheten är avsedd att bli det redskap, varigenom vissa aktiviteter kan igångsättas. Mänskligheten är planetariska kollektiv-väsendets hjärna, så att människomonaderna motsvarar detta väsens hjärnceller. Liksom människans hjärna, bestående av ett väldigt antal förnimmande och mottagliga celler, kan på ändamålsenligt sätt taga emot högre slags intryck, när den väl nått stillheten (LA: monaden, självmedveten i kausalhöljet, nått full kontroll över inkarnationshöljerna, åstadkommit dessas "icke-göra") och då kan bli uttrycks-medel för (själens =) den kausalt medvetna människomonadens planer och avsikter, så kan planet-väsendet, arbetande under (universella intellektets =) planetregeringens inspiration inpräglade (guds =) regeringens avsikter i mänskligheten och åstadkomma avsedda verkningar i fysiska världen.

<sup>15</sup>Planethierarkins medlemmar är de som nått friden och stillheten (LA: förvärvat fullständig kontroll över alla lägre höljen, åstadkommit dessas "icke-göra", så att dessa höljen är verksamma endast när och såsom monaden i högsta självaktiverat hölje vill och annars är stilla) och kan mottaga högre slags intryck. Aspiranter och lärjungar är liksom de hjärnceller som börjar vibrera enligt den högre, gudomliga rytmen. De är i färd med att lära sig vad det innebär att vara mottaglig. Mänsklighetens stora massa är liksom de miljontals hjärnceller, som vi enligt vetenskapen äger men inte använder. Det är tydligt att ändamålet med mänsklighetens existens, målet för esoterikerna i världen och det mål den enskilde aspiranten uppställer för sig är detsamma som målet för individens meditation: att erhålla den riktade uppmärksamhet och emotional-mentala stillhet, vari han kan kontakta högre verklighet, förnimma det sanna och sköna, kan uppfatta (den gudomliga avsikten =) planetregeringens avsikt och till fysiska världen överföra den energi han behöver för att förverkliga den insikt han erhållit. Aspiranterna gör detta i samband med sitt eget kausala mål, om de lyckas i sin strävan (LA: att uppfatta detta). Lärjungarna lär sig att göra detta med avseende på gruppmålet. De invigda samverkar med planethierarkins mål. Dessa tre kategorier är den inre gruppen av

intensivt levande celler i planetens hjärna. Det är tydligt att ju mäktigare deras förenade vibration är och ju klarare det ljus de speglar och överför, desto snabbare aktiveras den än så länge tröga massan av celler som den vanliga mänskligheten utgör. Genom mänskligheten i fysiska världen skall verklighetens natur uppenbaras, det sanna och sköna manifesteras, (den gudomliga planen =) planetregeringens plan till sist genomförs och den energi överförs till alla naturens former (47–49) som låter den inre andliga verkligheten (43–46) framträda.

<sup>162)</sup> Det andra slagets verksamhet människomonaden förmår utöva består i den intensiva medvetenhetsutveckling den genomgår inom det klotsystem, vari den är involverad. Det sagda avser den mänskliga medvetenhetsutvecklingens hela process, alla raser och folk som har levat eller nu lever på vår planet, det bruk mänskligheten gjort av alla energier som är tillgängliga i dess världar, är inneboende i fjärde naturriket självt och även når mänskligheten från övermänskliga riken.

<sup>173)</sup> Det tredje slagets verksamhet, som borde upptaga mänsklighetens uppmärksamhet och som alltjämt är föga förstådd, är att mänskligheten borde verka såsom ett centrum för överföring av (själskraft och andlig energi =) andratriad- och tredjetriadenergier i förening till planetens fångar, monaderna i de undermänskliga naturrikerna. L2 2.31.2, KI 7.9.7 Människor (LA: i den mån de alls bryr sig om medvetenhetsutveckling) tenderar att vara främst intresserade av sina högre grupprelationer, av sitt (återvändande till faderns hem =) uppstigande till högre riken och världar, rörelsen ”uppåt” och bort från fysiska världen. De är huvudsakligen upptagna med att finna det centrum av högre medvetenhet inom sig som kallas själen (LA: först kausal-, sedan 46-medvetenheten), sedan de funnit det bekanta sig med det och så finna frid. Detta är rätt och i linje med den gudomliga avsikten, men det är inte hela planen för människan, och om detta får förbli det främsta målet, är det farligt nära att människan råkar i den andliga självskhetens och åtskillnadens fälla. LA: Läsaren påminns om att såsom utövare av alla dessa tre slags verksamheter avses monaderna inte bara i människoriket utan även de monader som fortsätter människoevolutionen i femte och sjätte naturrikerna.

<sup>18)</sup> När (människan =) människomonaden finner detta centrum, (förenas med det, träder i förbindelse med själen =) ingår och är självmedveten först i kausalhöljets centrum, sedan i andratriadens mentalatom, byter den ställning i människoevolutionen och ingår i det centrum av ljus och förståelse (LA: kunskap och vara i förening) som kallas planethierarkin. Denna hierarki söker också framträda i det fysiska genom gruppen av arbetare i världen, och när en människa (funnit sin själ =) börjat aktivera andrajagsmedvetenheten, 45:4–47:3, och enhetsprincipen (LA: 46) tillräckligt uppenbarats för henne, övergår hon också till denna mer exoteriska grupp. Icke alla som funnit centret är ännu anslutna till både den inre och den yttre gruppen. Då har hon lovat att utföra det magiska arbetet, (att rädda själar =) att hjälpa människor i deras medvetenhetsutveckling med andrajaget såsom mål, att befria planetens fångar. Detta är målet för mänskligheten såsom helhet, och när alla människomonader nått det, är dessa fångar befriade. Grunden därtill är att det magiska arbetet då kommer att fortsättas ändamålsenligt och fulländat och människomonader i grupp verka såsom överförare av (ren andlig energi =) andra- och tredjetriadenergier till alla de lägre naturrikernas monader.

<sup>19)</sup> Vid studiet av problemet med planetens fångar och dessas slutliga befrielse måste ihåggas att den kraft som verkar enligt begränsningens princip är en av de krafter som ligger till grund för hela evolutionsprocessen. Detta är den kraft som främst åstadkommer skapelseakten och är nära förbunden med viljekraften och dennas lägre motsvarighet, begäret. Viljan har i motsats till begäret en så klart formulerad uppfattning om målet, driver med en sådan kraft och intelligens mot detta mål att målets förverkligande uppfattas så exakt och energiseras med en sådan avsiktlig att resultatet blir ofrånkomligt. En dylik ren vilja är möjlig endast för inrätade tänkare, verkligt självmedvetna väsen. Begäret är instinktivt, innebor i livsformerna, ty alla dessa ingår i något större, tänkande väsens hölje och påverkas av denna primära krafts mäktiga avsikt. L2 4.15.3,4

<sup>20)</sup> Begränsningens princip är alltså resultatet av något tänkande väsens målmedvetna vilja och styr följaktligen alla inkarnerade monaders antagande av form. Denna begränsningens princip bestämmer inkarnationen med avseende på omfång, rytm och påverkansområde och åstadkommer manifestationen.

<sup>21)</sup> Planetens fångar tillhör två kategorier: självmedvetna och icke självmedvetna monader.



<sup>22</sup>Den förstnämnda kategorin, de monader som handlar med en medveten avsikt och som ”begränsar det liv som finns i dem” för en tid, antar medvetet höljen i lägre världar och vet slutet från början. Dessa monader indelas i sin tur i tre huvudgrupper: 1) (Det väsen som är vår planets liv =) De monader som kollektivt bildar planetväsendet (LA: monader tillhörande femte naturriket och högre riken inom vår planet). Detta väsen kallas ibland ”planetlogos”, ibland ”den gamle av dagar”, ibland ”gud”, ibland ”det enda livet”. (LA: Vad man än kallar det, är det väsentligt att inse för det första att det inte rör sig om en enda individ, en enda monad, utan om ett kollektiv av monader, visserligen med en dominant som högste ledare; för det andra att detta kollektivväsen fullständigt lyder Lagen och därför icke i något avseende motsvarar de kristnas gud med sin godtyckliga vilja och maktutövning.) 2) De monader som styr hur begränsningens princip verkar i ett naturrike. Exempelvis är det väsen, som uttrycker sig genom djurriket, ett självmedvetet väsen, som arbetar i full medvetenhet om detta rikets mening och mål och begränsar sitt verksamhetsfält för att bereda biljonerna djurmonader tillfälle till självuttryck och därmed medvetenhetsutveckling. Se detta såsom ett exempel på hur självuppoffringens lag råder i hela skapelsen! 3) (Intellektets söner, mänskliga själar, solänglar, guds gudomliga söner =) De människomonader som i full självmedvetenhet fullföljer vissa väl insedda ändamål genom att inkarnera i mänskligheten. LA: Dessa monader, vilka alla är kausaljag, utgör givetvis en ytterst liten minoritet av den i vår tid inkarnerade mänskligheten. Här som på många andra ställen håller AAB inte isär människor, alltså monader i fjärde naturriket tillhörande den mänskliga evolutionen, och augoeider (”intellektets söner”, ”solänglar”), således monader i femte naturriket och tillhörande devaevolutionen. Augoeiderna är således inte att föra till denna tredje huvudgrupp utan till den första huvudgruppen ovan.

<sup>23</sup>Den andra kategorin är de monader som är begränsade till formen (LA: inkarnationshöljerna i världarna 47:4–49:7), emedan de inte är självmedvetna utan ingår i en större form utan att vara medvetna härom. De har med andra ord ännu inte utvecklats därhän att de är självmedvetna väsen. L.A.: Hit hör alltså inte bara alla mineral-, växt- och djurmonader utan även den överväldigande majoriteten av nu inkarnerade människomonader.

<sup>24</sup>Skiljelinjen mellan självpåtagen begränsning och insiktslöst antagande av höljen går helt och hållet i medvetenhetsaspekten. Somliga monader är fångar och vet det. Andra är fångar och vet det ej. Förklaringen till lidandet ligger just här, i medvetenhetsaspekten. Smärta och kval, uppror och medveten strävan efter villkorens förbättring finns bara där den individuella medvetenheten är närvarande, där jagkomplexet styr och där ett självmedvetet väsen fungerar. Naturligtvis finns smärtans motsvarighet i de undermänskliga rikena men hör där till en annan indelning, sätts inte i samband med jaget. Undermänskliga livsformer lider, känner obehag och genomgår dödskamp men saknar minne och förutseende och äger inte den mentala fattningsgåva som förmår dem att sätta nuet i samband med det förflutna och att föregripa framtiden. Dessa varelser är befriade från föraningens ångest. Deras hela sätt att reagera på lidandets villkor är så skilt från det mänskliga att vi har svårt att fatta det. KI 15.4.5

<sup>25</sup>Devaerna erfar inte smärta såsom människorna gör. Deras rytm är stadigare fastän i linje med Lagen. De lär sig genom att flitigt ägna sig åt byggnadsarbetet och genom att uppgå i det byggdas form. De utvecklas genom att glädjas åt de byggda formerna och det utförda arbetet. Devaerna bygger och människorna river ner, och därvid lär sig människorna genom missnöjet. Så godtar människorna (LA: till sist) de stora byggarnas arbete. Smärtan är den uppåtsträvande kamp genom materien som (LA: till sist) låter (människan =) monaden tillhörig människoevolutionen nå (logos’ fötter =) de kosmiska expansionsrikerna (LA: varav det lägsta är första kosmiska riket i världarna 36–42).

<sup>26</sup>Det finns många bruk för smärtan, och de leder (människosjälen =) människomonaden från mörkret till ljuset, från ofriheten till befrielsen, från kvalen till friden. Denna frid, detta ljus och denna befrielse, med kosmos’ ordning och harmoni, är avsedda för alla människomonader.

<sup>27</sup>Med begränsningens problem är befrielsens problem nära förbundet. I formens fångelse (LA: 47:4–49:7) går allt levande, somliga medvetet och andra (LA: för närvarande de flesta) omedvetet, och detta kallar vi födelse, framträdande, inkarnation, manifestation. Omedelbart träder en annan lag i verksamhet eller börjar en aktiv princip verka, nämligen cyklernas lag. Denna är det periodiska

framträdandets princip – en välgörande effekt av den inneboende gudomlighetens kärlek–visdom, ty den åstadkommer det eftervertannat av medvetenhetstillstånd som kallas tiden. (LA: En dylik definition av tiden är subjektivistisk, beaktar endast medvetenhetsaspekten. L2 3.6.3 Emellertid finns tiden i alla tre verklighetsaspekterna, varför den måste definieras även såsom ett eftervertannat av materietillstånd och ett eftervertannat av rörelse- eller energitillstånd. Intet kan förändras i medvetenheten utan att samtidigt något förändras även i materien och i rörelsen. KI 4.8.6) Detta frambringar därför i de inkarnerade väsendenas medvetenhet ett gradvis skeende och långsamt växande mot självuttryck, självuppfattning och självförverkligande. Till dessa begränsningens och cyklernas principer kommer ytterligare en princip, expansionens. Denna åstadkommer medvetenhetsutvecklingen, så att potentialen till förnimmelse gensvar på omgivningen kan aktualiseras hos (den levande enheten =) monaden.

<sup>28</sup>Alltså råder tre principer: begränsningens princip, den periodiska manifestationens princip och expansionens princip.

<sup>29</sup>Tillsammans utgör dessa tre principer de faktorer som ligger till grund för evolutionens lag. De åstadkommer att (livet fångslas i sina olika skenformer =) monaderna involveras i materiehöljen för nödvändig livserfarenhet; de frambringar de omgivande formerna och de leder de (fångslade liv =) involverade monaderna till (allt mer uppfostrande fångelser =) att antaga höljen som är alltmer ändamålsenliga för den vaknande medvetenheten. KOV 4.4.1 Till sist kommer den tid då befrielseprincipen blir aktiv och det sker ett utträde ur (ett fångelse =) en form, som hämmar och förvränger, till en som erbjuder mer ändamålsenliga förutsättningar för nästa steg i medvetenhetens utveckling. KOV 1.31.3

<sup>30</sup>Det är här av intresse notera att döden styres av frigörelsens princip och inte av begränsningens. Bara självmedvetna monader erkänner döden såsom en faktor att räkna med. Människor bara missförstår den, men så är de också de mest förvillade och bedragna av alla inkarnerade monader. L4 7.95.4

<sup>31</sup>Nästa sak som skall noteras är att varje naturrike verkar på två sätt: 1) Såsom frigörare för sådana former som inte förvärvat rikets egen medvetenhet. (LA: Här avses de elementaler, involutionsväsen, som utgör höljen för de monader som tillhör ett visst evolutionsrike. Elementalerna består av involutionsmonader som har blott passiv medvetenhet, medan de evolutionsmonader som brukar elementalerna såsom sina höljen har motsvarande aktiv medvetenhet eller åtminstone möjligheten därtill – en väsentlig skillnad som alltid måste beaktas). 2) Såsom fångelse för de (liv =) monader som övergått till detta rike från närmast lägre rike.

<sup>32</sup>Det skall alltid ihågkommas att varje medvetenhetsområde genom sin begränsning utgör ett fångelse och att målet för allt befrielsearbete är att frigöra medvetenheten och vidga dess kontaktområde. Där det finns gränser av något som helst slag, där påverkansområdet är inskränkt och där kontakternas räckvidd är förkortad, där är också ett fångelse. L1 6.4.1 Begrunda detta uttalande, ty det rymmer mycken sanning! Där det finns en vision och en uppfattning om ett stort kontaktområde som ännu inte erövrats, uppstår ofrånkomligen en förnimmelse av fångenskap och inskränkthet. Där det finns insikt om världar att erövra, sanningar att lära, erövringar att göra, mål att uppnå, kunskaper att bemästra, där finns också en gnagande förnimmelse av begränsning, en förnimmelse som eggjar aspiranten till förnyad ansträngning och driver monaden framåt på evolutionens väg. Instinkten, vilken styr växt- och djurrikerna, utvecklas i människoriket till intellekt. Senare övergår intellektet i intuition och intuitionen i inlysning. När den övermänskliga medvetenheten aktiverats, ersätter dessa två – intuitionen och inlysningen – instinkten och intellektet.

<sup>33</sup>Inlysningen – vart leder den? Rakt till förverkligandets höjd: till den cykliska ödesuppfyllelsen, till härlighetens lysande framvisning, till visdomen, makten, gudsmedvetandet. (LA: Tredje, fjärde, femte, sjätte och sjunde initiationerna avses med dessa fem uttryck. KI 6.12.2) Dessa ord betyder dock föga eller intet i jämförelse med en verklighet, som en människa kan förnimma först när hennes intuition väckts och hennes intellekt mottagit inlysningen.

<sup>34</sup>Hur kan då människan, sedan hon väl förstått dessa fakta om fångenskapen, bli verksam i befrielsen av ”planetens fångar”? Vad kan mänskligheten såsom helhet åstadkomma i detta hänseende? Vad kan individen göra?

<sup>35</sup>Mänsklighetens uppgift faller inom huvudsakligen tre slags arbete. Tre grupper av fångar kan frigöras och finna vägen ut ur fängelset genom människans verksamhet. Människor arbetar redan på alla tre områdena: 1) människorikets fångar – detta betyder att de arbetar med sina medmänniskor; 2) djurrikets fångar, med vilka mycket redan göres; 3) växtrikets fångar, med vilka en början har gjorts.

<sup>36</sup>Mycket arbete utför människor för människor, och genom strävan på vetenskapens, religionens och skolväsendets område vidgas den mänskliga medvetenheten stadigt, tills människorna individuellt förmår spränga sin begränsning (LA: begränsningen till det mentala, egentligen det lägre mentala, 47:5-7, eftersom 47:4, systemtänkandet i egentlig mening, hör till det alltjämt esoteriska eller i varje fall inte aktiveras utan esoterikens hjälp KI 6.16.11) för att nå in i själarnas värld (LA: kausalvärlden). Steg för steg har mänskligheten övervunnit planetariska begränsningar (LA: många har höjt sig från barbar- till civilisationsstadiet, färre till kulturstadiet, somliga till humanitetsstadiet, enstaka till idealitets- och ännu högre stadier). Om människan, som i urtiden var föga mer än ett djur, har kunnat resa sig till geni, vilken utveckling är då inte möjlig, när den potentiella gudomligheten alltmer aktualiseras? Övermänniskan finns mitt ibland oss. Vad skall världen visa fram, när en gång hela mänskligheten strävar mot övermänskliga förmågors manifestation?

<sup>37</sup>Människans medvetenhet befrias i olika riktningar och dimensioner. Den expanderar in i (de andliga verkligheternas värld =) andrajagets världar (45:4–47:3) och börjar omfatta femte naturriket och dess medvetenhet. LA: Detta sker inte genom vetenskaplig forskning, som AAB påstår, utan genom lärjungaskapet under planethierarkin. MV 9.187.12 Vetenskapen vet ingenting om verkligheten utöver grovfysiska världen (49:5-7) och lägsta etervärlden (49:4). Etervärlden har den börjat tränga in i, dock utan att förstå den. Vetenskapen är fysikalism, dogmatiskt blind för allt överfysiskt. L5 20.7, 20.23

<sup>38</sup>Med avseende på människors arbete med att frigöra monader, såväl mänskliga monader som växt- och djurmonader, ur deras begränsningar, skall två fakta av stor betydelse påpekas:

<sup>39</sup>För att frigöra de ”planetens fångar” som hör till de undermänskliga rikena måste människan arbeta vägled av intuitionen. När hon arbetar för att frigöra sina medmänniskor, måste hon veta inlysningens mening.

<sup>40</sup>När lärjungen förstått tjänandets sanna natur, finner han att tjänandet är en sida av den gudomliga energi som alltid verkar under förstörarens aspekt, ty den förstör formen för att frigöra (LA: det inneboende livet, monaden). Tjänandet är en manifestation av befrielsens princip, och döden och tjänandet är två sidor av denna princip. Tjänandet frälser, befriar och lösgör på olika nivåer det fängslade medvetandet. Detsamma kan sägas om döden. Men om tjänandet inte kan göras på grundval av intuitiv förståelse av alla fakta i målet, intelligent tolkade och tillämpade i en kärleksfull anda i fysiska världen, kan det inte fylla sin uppgift ändamålsenligt.

<sup>41</sup>När den andliga inlysningens faktor ingår i detta tjänande, fås dessa allt övergående ljus som, när de kastat sig ut i medvetenhetens stora hav, lett människan på den väg hon kan och måste gå.

<sup>42</sup>Ytterligare en sak skall påpekas. Här har inga bestämda regler för frigörandet av planetens fångar angivits, ingen indelning av fängelserna och deras fångar gjorts, inga metoder för arbetet eller frigörelsen anvisats.

<sup>43</sup>Alla och envar, som läser dessa anvisningar, uppmanas att beakta nödvändigheten av att förnya ansträngningen att göra sig dugliga till tjänandet genom medveten och avsiktlig strävan att utveckla intuitionen och nå inlysningen. Varje människa, som når målet, det vill säga ljuset och visdomen (LA: 45:4–47:3), har därmed också ett påverkansområde, som sträcker sig både uppåt och nedåt och som når både inåt till ljusets källa (LA: planethierarkin och dess världar, 43:1–47:3, den kosmiska eteriska världen) och utåt till ”mörkrets områden” (LA: människans världar, 47:4–49:7, den kosmiska grovfysiska världen). L1 4.20.14 När hon har nått detta mål, är hon ett medvetet centrum av livgivande kraft, och det utan ansträngning. Då stimulerar, energiserar och vitaliserar hon allt levande hon kommer i beröring med, antingen det är hennes medlärjungar, djur eller växter. Hon verkar då som en överförare av ljus i mörkret. Hon skingrar de omgivande illusionerna och släpper in verklighetens strålgans. OPA 4.3.2-4

<sup>44</sup>När människor i stort antal kan så handla, kommer mänskligheten att inleda sitt ödesbestämda

arbete i det planetariska tjänandet. Mänsklighetens uppgift består i att verka såsom en bro mellan (andens värld och materieförmedlarnas värld =) andratriadens och tredjetriadens världar (43:4–47:3) å ena sidan och förstatriadens världar (47:4–49:7) å den andra. Alla (LA: solsystemiska, 43–49) materielag möts i den mänskliga evolutionen, och alla hithörande medvetenhetstillstånd erövrar av dess monader. Dessa monader kan arbeta i alla riktningar och lyfta de undermänskliga rikernas monader upp i himlen och föra himlen ner på jorden. LA: Med ”himlen” menas här världarna 43–46 med hithörande slag av medvetenhet och vilja, även kallade ”kosmisk fysisk-eterisk”, med ”jorden” 47–49, ”kosmisk grovfysisk”. Betydelseerna är desamma som dem av ”ljus” och ”mörker” i 3.43 ovan.

#### 9.4 Regel XIII

<sup>1</sup>Regel XIII. *Magikern måste igenkänna de fyra, i sitt arbete iakttaga den anstrykning av violett de uppvisar och sålunda bygga skuggan. När detta skett, kläder sig skuggan och blir de fyra till sju* LA: ”De fyra” är formen av 49:1-4-materia, som kläder sig i 49:5-7-materia och så ”blir till sju”.

#### 9.5 De fyra som måste igenkännas

<sup>1</sup>Denna regel är en av de svåraste att förklara, detta av tre grunder:

<sup>2</sup>För det första: Av den för närvarande inkarnerade mänskligheten är det ytterst få individer, som kan arbeta verkligt skapande och draga nytta av den upplysning som lämnas i denna regel. Bara vitmagiker och i arbetet erfarna kan få den verkliga tolkningen. Det ligger mycken fara i att delge dem dessa reglers innebörd som icke i sig själva har förutsättningarna för rätt arbete. Vi skall därför betrakta de förutsättningar som gäller för dem som har rätten till denna kunskap, så att aspiranterna kan börja arbeta med att utveckla det som saknas hos dem.

<sup>3</sup>För det andra: Faran i att lämna ingående upplysningar och anvisningar består i att, om dessa i nu rådande läge utlämnades till världen, vi skulle dränkas i tankeformer och dessa tankeformer skulle skapas för att uttrycka rent själviskt begär och mentalmateria skulle aktiveras enligt utvecklade människors fantasier och hugskott (LA: illusioner och fiktioner) om det andliga. Man måste komma ihåg att varje (LA: starkare) mänsklig tanke, antingen det är det mäktiga masstänkandet eller individers dynamiska ideer, förr eller senare måste framträda objektivt i fysiska världen. Detta är en ofrånkomlig och oföränderlig lag för mentalmateria. Den som tillräckligt beaktar denna lag, skall inse både vilken fara som ligger i felaktigt tänkande och vilken makt (LA: i det godas tjänst) som ligger i rätt tänkande. Det mänskliga tänkandets makt vid denna tid beror främst på massverkan, ty icke många individer kan tänka kreativt. Allmänna opinionen, massans åsikter, mänskliga begärets och tankens tendenser är vid denna tid inte av högsta slag, och fysikaliserings av dessa oklara och ofullständiga, sinsemellan mycket lika tankar, färgade av själviskhet och egennytta och sprungna ur tycken för och emot, fördomar och längtan, kan ses manifesteras sig grovfysiskt på mycket intressant sätt. De stora insektsvärmar, som nu hemsöker vår jord och vållar människan och hennes livsmedelsförsörjning sådana skador, är det direkta resultatet av tankens fysikalisering.

<sup>4</sup>När människorna lär sig tänka mindre själviskt och renare och ersätter illvilja, hat och tävlan med broderskap, vänlighet och samarbete, kommer insektsplågan med största säkerhet att upphöra.

<sup>5</sup>För det tredje: Det är i dag lättare att bevisa mentalvärldens än etervärldens existens. E 4.14.7 Denna regel XIII avser de fyra slagen av etermateria, den materia varav naturens alla livsformers eterhöljen består. (LA: A.A.B. anför några exempel på med eterhölje försedda livsformer och avslutar med atomen. Men att atomen skulle ha ett eterhölje är ett oriktigt uttalande, som inte kan härledas från D.K. utan måste skrivas på A.A.B.:s konto.) Vissa vetenskapsmän erkänner eterhöljets faktum, de flesta gör det inte, och mänsklighetens stora flertal är ovetande om det. Det som ligger oss närmast och finns alldeles inpå oss förbiser vi ofta, och det är intressant för lärarna och ledarna i planethierarkin att märka hur mycken vikt man lägger vid psykiska och astrala (LA: till emotionalvärlden hörande) fenomen och hur ringa uppmärksamhet man skänker de mer uppenbara och lättare urskiljbara eterformerna och -krafterna. Med blott en liten förändring av det nuvarande sättet att fokusera synen skulle det mänskliga ögat befinnas kunna omfatta ett helt nytt förnimmelse- och medvetenhetsområde. I blinda riktas människors sin uppmärksamhet inåt och blir varse föremål i emotionalvärlden, denna illusiva värld av ständigt föränderliga former, men förmår inte se det som

ligger alldeles inför deras ögon. LA: ”Att se det som finns rakt framför näsan kräver en ständig kamp.” George Orwell, även i LV 8.2.53. Se även Platons *Staten*, 4:e boken, 432. I detta sammanhang gäller det kampen mot emotionala illusionismen, en kamp som är särskilt svår för människor i fjärde eonen, emotionaleonen.

<sup>6</sup>Dessa tre svårigheter – nämligen, 1) brist på nödvändiga förmågor och egenskaper, 2) faror förbundna med omedvetet formbyggande och 3) eterisk blindhet – gör det nästan omöjligt för en esoterisk lärare som D.K. att göra denna regel full rättvisa och förklara arbetet i etervärlden. Därför blir den förklaring som ges ganska kortfattad.

<sup>7</sup>Vad gäller bristen på förmåga inser alla aspiranter att den människa, som skall betros med något mått av kunskap om tekniken för det stora arbetet (LA: uttrycket ”det stora arbetet” fattas här nästan i alkemistisk mening), måste fylla vissa krav. Det tas för givet att frågan inte avser egenskaper och förmågor hörande till karaktärsdaningen. Alla aspiranter vet och har tidsåldrarna igenom fått lära sig att ett rent sinne och ett rent hjärta, sanningskärlek och ett liv av osjälviskt tjänande är grundförutsättningar och att intet annat är till något gagn och inga stora hemligheter kan meddelas, om dessa förutsättningar saknas. OPA 4.4.2 Mot detta kanske någon invänder: Vi har också fått veta att de finns som arbetar i de fyra etrarna och otvivelaktigt utövar magi, likväl inte äger denna väsendets renhet och kärleksfulla anda som nyss åsyftades. Detta är förvisso sant, men dessa hör till den grupp arbetare i materien som kallas svartmagiker. De är intellektuellt högt utvecklade och kan styra mentalmaterien så att denna når objektivitet i fysiska världen och därmed förverkligar dessa magikers innersta avsikter. Om denna grupp råder (LA: hos aspiranter) mycket missförstånd och djup okunnighet. Det är kanske lika så gott, ty dessa magikers öde sammanhänger med den framtida sjätte rotrasen och deras slut och deras verksamhetens upphörande kommer att inträffa i sjätte eonen. Vad gäller denna särskilda världsperiod (LA: innevarande eon) kommer slutgiltiga brytningen eller avskiljandet mellan de svarta och vita krafterna att äga rum i sjätte rotrasen av innevarande klotperiod. Mot slutet av sjätte rotrasens period och före sjunde rotrasens födelse kommer det verkliga Harmageddon (LA: omtalat i Uppenbarelseboken) att äga rum. En liknande kraftmätning, ehuru i mindre skala, sker under femte rotrasens sjätte underräs, som nu är i färd med att bildas. Tidigare krig, såsom det just utkämpade världskriget, och innevarande cykel av åtskillnad och omstörtning, är inte det verkliga Harmageddon. Det krig, som skildras i *Mahābhārata* (LA: och som utkämpades i Atlantis), hade och nutidens krig har sina rötter i emotionalvärlden; själviskhet och låga begär var orsakerna till dem båda. Det kommande stora avskiljandet kommer att ha sin rot i mentalvärlden och fullbordas i sjätte underräsen. Kraftmätningen i sjätte rotrasen kommer att ha såväl mentala som emotionala och fysiska orsaker och innebära att den planetariska dualiteten når en höjdpunkt.

<sup>8</sup>Längre än så behöver vi inte gå, ty sjätte eonens mänsklighet kommer att till sin natur vara så annorlunda vår och de som då rangerar sig i vita och svarta krafter så olika de nuvarande motsvarigheterna att vi icke behöver befatta oss med detta mycket avlägsna problem.

<sup>9</sup>Man får inte glömma att den verkliga svartmagikern (här avses inte en människa som blott har en tendens till svart magi) är ett själlöst väsen (LA: en omänniska, en monad som en gång ägt ett kausalhölje och därmed varit människa, men sedan avsiktligt berövat sig kausalhöljet och därmed inte längre är människa KI 17.3.10). Ett dylikt väsen existerar därför icke i fysisk kropp. (LA: I varje fall icke i mänsklig fysisk kropp – mänsklig organism och mänskligt fysiskt eterhölje.) Svartmagikerns världar förblir illusionernas och fiktionernas världar – emotional- och mentalvärldarna. De arbetar från mentalvärlden med emotionalmaterien och på deras emotionalhöljen i fysiska världen som låter sig styras av illusioner och fjättras av ytterlig själviskhet och självupptagenhet. Vad de okunniga kallar svartmagiker i fysiska världen är bara sådana människor som är (LA: omedvetet) mottagliga för påverkan av eller står i (LA: medveten) förbindelse med en verklig svartmagiker i emotionalvärlden. Ett dylikt (LA: medvetet) förhållande (LA: mellan svartmagiker och människa) är möjligt endast i sådana fall där människan levat många liv präglade av själviskhet, låga begär, förvänd intellektuell strävan, böjelse för (den lägre psykismen =) emotionala fenomen och förmågor och då endast när människan villigt låtit sig förslavas av en svartmagiker. Dylika människor är fåtaliga och spridda, ty ren själviskhet är sannerligen sällsynt. Där den likväl finns, är den ytterst mäktig liksom all koncentrerad kraft.

<sup>10</sup>Nyckeln till förståelse av de mer esoteriska förutsättningarna får vi i regel XIII. ”Magikern måste igenkänna de fyra.” Han förutsätts ha byggt upp en god karaktär. Han har utbildat sig för tjänande. Hans strävan mot det högre är sann och stadig. Han lever rent och osjälviskt. Han har till del bemästrat meditationen i dess egentliga innebörd. Han måste nu börja öva sig i det som kallas ”esoteriskt igenkännande”.

<sup>11</sup>Denna regel är ett synnerligen intressant exempel på de många betydelser och talrika motsvarigheter som kan förmedlas med några få enkla ord. Vi får veta att han måste ”igenkänna de fyra”. I KI 17.5.82 sägs:

<sup>12</sup>”Magikern måste känna igen och kunna skilja mellan de fyra etrarna, märka den särskilda färgnyans varje molekyllag uppvisar och därmed trygga att ’skuggan’, det vill säga tankeformens eterhölje, byggs välbalanserat. Han ’igenkänner’ de fyra etrarna i den esoteriska bemärkelsen, det vill säga vet deras ton och är medveten om det särskilda energislaget de är bärare av. Viktiga insikter därvidlag är att de fyra solsystemiska etrarna, 49:1-4, i vibrationshänseende står i förbindelse med de fyra kosmiska etrarna, solsystemvärldarna, 43–46, och att av de fyra systemiska etrarna de tre högre, 49:1-3 utgör den grundläggande trefalden, medan 49:4 uppstått som föreningen av de tre. Genom sin kunskap om de fyra etrarna blir magikern alltmer i stånd att handha dem enskilt och förnade. Därmed kan han frisätta den eterenergi som driver tankeformen till fysisk objektivitet. Allt eftersom de olika energislagen strålar samman, höljes den vibrerande tanke-känslöformen i en skugglik eterform, så att den från Augoeides erhållna idén når fysisk konkretion.” Se även KI 5.3.8

<sup>13</sup>Den uppenbara och tydligaste meningen är alltså igenkännandet av de fyra etrarna, men denna beror i sin tur av andra betydelser och bygger på igenkännandet av andra fyrter. Närmast följer en kortfattad översikt av några av de egenskaper och förmågor vitmagikern behöver äga och några av de igenkännanden som steg för steg framträder i hans medvetenhet.

<sup>14</sup>För det första måste han igenkänna ”fyrtalet som utgör en enhet”. Sagt med andra ord: det första fyrter, som han måste känna och känna väl, är det som han själv väsentligen är: eterhöljet, emotionelhöljet, mentelhöljet och kausalhöljet (LA: med dessa höljens medvetenhet och vilja). KI 4.6.3, p.4; KOV 6.12.46; L1 3.22.1

<sup>15</sup>Detta förutsätter förmågan att fungera såsom en själ (LA: självmedveten i kausalhöljet, och detta inte bara för korta ögonblick). Förrän aspiranten erövrat denna förmåga, är han icke vitmagiker, utan blott aspirant på den vita magins utövande. L2 9.25.3; L5 1.61

<sup>16</sup>För det andra måste han igenkänna ”staden som utgör en fyrkant”. Han måste förstå innebörden av ”människan, kuban”, och detta på tre sätt: 1) han själv såsom människa, 2) hans medmänniska i förhållande till honom själv och helheten, 3) fjärde naturriket, människoriket, betraktat såsom ett enhetligt väsen, fungerande i fysiska världen, med inneboende själ (LA: 45:4–47:3), livat av ande (LA: 43:1–45:3).

<sup>17</sup>Detta betyder alltså att han i egenskap av människa växelverkar med sina egna och är medveten också om det egna naturrikets ändamål. Ideerna om renhet, hängivenhet, kärlek och tjänande sammanfattar människans natur och öde. Man bör förstå att dessa fyra inte (LA: bara) är så kallade andliga egenskaper utan (LA: även) mäktiga esoteriska förmågor, dynamiska i sin drivkraft och kreativa i sin verkan. Detta skall alla aspiranter noga begrundas. Vi har således med dessa fyra förmågor lagda till den första (LA: förmågan att fungera självmedveten i kausalhöljet) fem av vitmagikerns förmågor.

<sup>18</sup>För det tredje måste vitmagikern igenkänna det kors på himlen, på vilket både den kosmiske Kristus och vitmagikern själv – såsom ingående i den kosmiske Kristus – är fastnaglade. L1 3.19.8,9; L3 17.6.44 För att säga det tekniskt och astrologiskt måste vitmagikern i denna eon förstå den djupare innebörden av Taurus, Leo, Scorpio och Aquarius, ty de är särskilt mäktiga i denna eon. I symbolisk och samtidigt i exakt bokstavig mening måste han kunna genomföra det som är hans strävans mål i vart och ett av dessa fyra tecken under var och en av dessa fyra makter. I Taurus måste han kunna säga om sig själv: ”Jag söker inlysningen och är själv ljuset.” I Leo: ”Jag vet mig själv vara en. Jag härskar lagenligt.” I Scorpio: ”Illusionen kan icke hålla mig fången. Jag är fågeln som flyger i full frihet.” I Aquarius: ”Jag är den som tjänar och den som utdelar det levande vattnet.”

<sup>19</sup>Dessa esoteriska krav, som här flyktigt berörts, måste aspiranten noga studera. När han studerar

och lever efter dessa regler, framträder olika förmågor hos honom och utmärker honom. Det måste ihågkommas att allt som här sagts har sin särskilda innebörd i var och en av de sju solsystemvärldarna (43–49) med dessas sju olika medvetenhetstillstånd.

<sup>20</sup>Den aspirant, som läser dessa anvisningar, måste slutligen ha nått bortom de fyra ädla sanningarna, lärt de fyra evangeliernas innebörd, förstått de fyra elementens – jordens, vattnets, eldens och luftens – innebörd och ändamål och i esoterisk mening gått genom de fyra rikena såsom frälsare. Det sist här yttrade förstår den invigde egentligen först vid fjärde initiationen. KI 6.12

<sup>21</sup>Studera dessa ord och märk hur begreppet av de idealiska förutsättningar, som utgör vitmagikerns utrustning, stadigt vuxit.

<sup>22</sup>Många fler fyrstal skulle kunna här utredas, men dessa få som just anförts får räcka för att visa några av de igenkännanden som aspiranten eftersträvar. Det enda ytterligare fyrstal, som här skall noteras, är det som betecknas såsom ”de fyra violetta”, eller de fyra slag av energi som bildar eterhöljet till varje livsform i (naturliga =) fysiska världen. Här har vi återigen ett högre tretal (49:1-3) och ett lägre fjärde (49:4), vilka alltid anger gudomens tre aspekter och den form, varigenom dessa tre måste manifesteras. De tre orden ”ande, själ och kropp” uttrycker samma idé från en annan synvinkel; till dessa tre måste läggas det som alstras genom deras växelverkan. I detta sammanhang skall noteras att organismen inte räknas med, då den inte är en princip (LA: orsak), utan en verkan som åstadkommit genom föreningen av de tre och den fjärde. MV 4.1.4 Både i solsystemet, makrokosmos, och i människan, mikrokosmos, finns de tre högre, som står för (principerna =) de tre livsaspekterna, och den fjärde, som står för de tre högres förening i manifestationen. I makrokosmisk skala är dessa fyra de fyra högre solsystemvärldarna, den kosmiska fysisk-eteriska världen (43–46). I mikrokosmisk skala är dessa fyra nerdimensionerade i eterhöljet med dess fyra etrar (49:1-4) hos livsformerna i alla fyra naturrikerna. KI 5.3.8 Dessa fyra etrar utgör den ”sanna formen” hos alla fysiska naturformer, och de är mottagliga för påverkan av sina högre motsvarigheter, det vill säga energier från världarna 43–46. Detta förhållande mellan den ursprungliga trefalden (43–45) med den fjärde (46) och avspeglingen eller nerdimensioneringen i fysiska världens etrar (49:1-4) återfinns hos alla fysiska livsformer men utfaller olika i de fyra olika fysiska naturrikerna allt enligt den energi som förhärskar i respektive rike. Alla fyra etrarna finns i alla fyra rikena, men fjärde etern (49:4) i fullare mått i mineralriket än i människoriket, medan däremot första etern (49:1) finns i större mått i människoriket än i de tre andra rikena. Denna upplysning ges såsom ett exempel på det slags kunskap den vitmagiska arbetaren behöver äga. Det sagda kan man ytterligare belysa genom att säga att vitmagikern vid arbete i mineralriket arbetar med den fjärde kosmiska etern (46-energin) och då använder det egna eterhöljets fjärde eter (49:4) för att överföra 46-energin till de minerala livsformerna och på motsvarande sätt vid arbete i de tre högre fysiska naturrikerna (LA: vid arbete i växtriket överför han 45-energi via egna eterhöljets 49:3 till växterna och så vidare med 44- och 43-energierna). E 4.14.10 En av de hemligheter, som ännu inte avslöjats, turligt nog för mänskligheten, sammanhänger med frågan huruvida ljusviolettt är den högsta eller lägsta eterns färg, och det kommer att dröja innan det uppenbaras.

<sup>23</sup>Begrundandet av dessa olika fyrstal, vitmagikern nödvändigtvis måste förstå, och de egenskaper och förmågor, han nödvändigtvis måste äga, innan han får lov att utföra det magiska arbetet, leder till följande fråga: Finns det någon grundformel eller grundsats, som måste styra den magiska verksamheten?

<sup>24</sup>Denna fråga är naturligtvis för allmänt hållen och oklar, men tills det mänskliga intellektet blir mer inklusivt än det nu är, kommer dylika frågor ofrånkomligen att ställas. Likväl kan ett kortfattat svar lämnas, som i sig ger nyckeln till hela processen. När vitmagikern rätt förstår detta, styr det hans arbetssätt och tankeliv. Svaret är detta: Förmågor åstadkommer fysikalisering. L1 9.71.5-7 Dessa tre ord sammanfattar hela skapelseprocessen såväl i det stora, i solsystemet, som i det lilla, i människan och i varje människa. Dessa förmågor aktiveras genom tankens kraft. När mänsklighetens lärare skolar sina lärjungar till skapare och när de lär dem att styra det egna ödet, börjar de med lärjungarnas intellekt. De framhäver det som skall styra förmågorna. De ägnar sig åt det som frambringar den fysiska formen, vilken är bärare av deras kvalitet, vitaliseras av dem och fullföljer (Tänkarens =) planetregeringens avsikt.

<sup>25</sup>Tänkaren är alltså den väsentliga faktorn. Alla dessa faktorer har ett och samma mål, och det är att frambringa tänkare. En verklig tänkare är en begynnande skapare och – först omedvetet men senare medvetet – en som utövar makt för att fysikaliserar tankeformer. Dessa former är antingen i enlighet med (gudomliga avsikten och planen =) planetregeringens avsikt och plan och främjar därför medvetenhetsutvecklingen eller drivna av personlig, självisk avsikt, tillhör därför de bakåtsträvande krafterna och är av svartmagisk natur.

<sup>26</sup>Återigen framträder de fyra: 1) tänkaren, 2) förmågan, 3) denna förmågas kvalitet och 4) fysikaliseringen.

### 9.6 Tankeformernas manifestation i det grovfysiska

<sup>1</sup>LA: A.A.B. inleder här med att tala om tankeformernas ”utfällning” (engelska: precipitation) och gör följande försök till definition: ”En utfällning är en ansamling av energier ordnad i en viss form för att uttrycka en skapande tänkares idé och kvalificerad eller kännetecknad av hans tankes natur och bevarad i denna särskilda form så länge som hans tanke förblir dynamisk.” Ett dylikt språkbruk kan emellertid inte sägas främja tankeklarheten, när det handlar om sista skedet av tankeformernas fysikaliserings, nämligen deras manifestation i grovfysiska materien, grovfysiska verkligheten, varvid beteckningen ”grovfysisk” skall fattas i såväl kosmisk skala, det vill säga världarna 47–49, som i solsystemisk, det vill säga värld 49:5-7 – det sistnämnda är vad som avses i människans fall. Nyckelordet är alltså inte ”form”, som A.A.B. använde i sitt försök till definition ovan; detta ord är inte tillräckligt särskiljande, eftersom form är ett kännetecken inte bara för 47–49 respektive 49:5-7 utan även för 43–46 respektive 49:1-4; eller annorlunda uttryckt: former finns i alla världarna 43–49. L3 3.2.3 Nyckelordet är i stället ”grovfysisk”. A.A.B. söker vidare förklara saken med symboler från ”det avlägset förflutna” hon erhållit av D.K. Men utan förklaring av dylika symbolers innebörd och deras relevans i sammanhanget och utan ens korrekt beskrivning av deras utseende och inbördes ordning blir det ingen förståelse hos läsaren. I A.A.B:s framställning finns mycket som kunde sägas enklare, ibland mycket enklare, något som blivit alldeles uppenbart sedan hylozoiken publicerats. I synnerhet talar A.A.B. här om ”fyra geometriska former, som esoteriker sällan använder i det skapande arbetet. De är kuben, den femuddiga stjärnan, den sexuddiga stjärnan och den åttasidiga romben, så ordnade att en placerats ovanpå en annan.” Vidare säger hon: ”H.P.B. hänvisar också till punkten, linjen och cirkeln” och tillfogar kommentaren: ”jänte triangeln har dessa exoteriskt tillämpats på gudomen och det manifesterade universum. Senare skall också dessa andra former tillämpas på gud och människan i exoterisk mening. Men det kommer att bli först när den uråldriga visdomens sanningar är allmänt erkända.” Den rätta, hylozoiska eller pytagoreiska utläggningen av dessa symboler är som följer. Punkten står för monaden och därefter allmänt sett för det första elementet i sjuserien (första världen). Ifråga om de sju solsystemvärldarna, 43–49 (H.P.B.:s ”manifesterade universum”), står punkten således för värld 43. Därefter i sjuserien följer tetraedern, kuben, oktaedern (A.A.B.:s ”åttasidiga romb”), dodekaedern (icke femuddiga stjärnan), ikosaedern (icke sexuddiga stjärnan) och sist sfären eller klotet (icke cirkeln), symbolen för den fullbordade manifestationen i fysiska världen, också symbolen för solsystemet, byggt i världarna 43–49, vilka ju sammantagna kallas kosmiska fysiska världen.

<sup>2</sup>Tankens lagar är skapelsens lagar, och hela det skapande arbetet utföres i etermaterien. Detta utgör praktiskt taget en andra formel. Sol-systemets skapare (LA: ett kollektiv av kosmiskt medvetna monader, alltså med åtminstone 42-världsmedvetenhet) begränsar sin uppmärksamhet till det arbete de utför i de fyra högre solsystemvärldarna (43–46). De tre lägre världarna (47–49) har karaktären av utformning i grövre materia, utgör den kosmiska grovfysiska världen. Den har bildats genom påverkan eller attraktion av den kosmiska eterisk-fysiska materien i dess fyra slag. Dessa aktiveras i sin tur av (den gudomliga tanken =) ideer från kosmiska kollektivväsen. Liknande är förfarandet vad gäller människan. Så snart hon blir en tänkare och kan utforma sin tanke, begära dess manifestation och ”genom igenkännande” energisera de fyra etrarna, blir grovfysisk manifestation ofrånkomlig. Med sin eterenergi, präglad av högre eller lägre begär och vitaliserad av sin tankes makt attraherar hon just så mycket av påverkbar materia i det omgivande rummet som hon behöver för att ge kropp åt den form hon tänkt.



<sup>3</sup>Mycket av detta behandlas i KI, och eftersom de anvisningar som här lämnas är avsedda att vägleda aspiranten i hans medvetenhetsutveckling, skall dessa ideer nu inte vidareutvecklas ytterligare. Esoterikstuderande gör klokt i att noga begrunda ämnet. Detta kan de göra på två sätt. Det första sättet är att studera den (objektiva =) grovfysiska världen, där den enskilde aspiranten befinner sig. Han behöver begrunda faktum att hans manifestationskropp (LA: lägsta hölje) är ett resultat av hans mäktiga tanke och begär och av hans "igenkännande" av de fyra etrarna. Han behöver förstå att denna form, som han skapat, består bara så länge som tankens dynamiska kraft håller den samman och att den upplöses när han (esoteriskt uttryckt) "vänder bort blicken". Han behöver begrunda också att hans omgivning är resultatet av en samling grupptänkarens arbete – en grupp han hör till. Detta begrepp kan sedan följas hela vägen tillbaka från en släktgrupp till den grupp kausalväsen vilka med nära ömsesidiga förbindelser bildar en grupp i mentalvärldens högre del och vidare till de sju stora tänkarna i (universum =) solsystemet, de sju strålarnas härskare (LA: de sju planet-härskarna). Dessa sju aktiveras i sin tur av de tre högsta magikerna, den manifesterade treenigheten (LA: solsystemregeringens tre departement). Dessa tre kommer med tiden att inses handla enligt den ende skaparens, den omanifesterade logos' (LA: solhärskarens) tanke. LA: Beskrivningen av människans fysiska manifestationskropp såsom resultat av hennes egen tankekraft stämmer givetvis icke in på vår nuvarande mänsklighet av fjärde och femte rotraserna. Men den avser heller icke oss, utan framtidens mänsklighet, sjätte rotrasens senare underraser och hela sjunde rotrasen. Individerna av dessa raser kommer att äga de ovan beskrivna förmågorna. I synnerhet gäller detta sjunde rotrasen, idealet, kronan och slutmålet för mänsklighetens evolution på detta klot i innevarande eon. Som så ofta annars utgår esoterikens beskrivningar från det högsta, från målet, idealet. Det gäller dock att sätta in dessa beskrivningar i sitt rätta sammanhang – i detta fall i rätt rotras. Insatta i orätta sammanhang blir esoteriska fakta föga bättre än vidskepelse. Den s.k. newagerörelsen är ett enda stort exempel på detta. KI 17.5.46

<sup>4</sup>Ordet "igenkännande" är ett av de viktigaste orden i esoterikens språk, och (LA: den rätta förståelsen av detta ords innebörd) ger nyckeln till varats mysterium. Ordets innebörd sammanhänger med skördebetingad verksamhet. Det är svårt att med enkla ord belysa detta, men så mycket kan sägas att (gud själv =) själve solhärskaren måste framvisa tre igenkännanden:

<sup>5</sup>1. Igenkännandet av det förflutna, ett igenkännande som nödvändigtvis innefattar ett igenkännande av den materia i rummet som genom förbindelse i det förflutna redan är färgad av tanke och avsikt.

<sup>6</sup>2. Igenkännande av de fyra slags levande väsen, vilka återigen genom förbindelse i det förflutna förmår påverkas av hans tanke i nuet och därför kan utföra hans planer och arbeta tillsammans med honom. De underordnar sina individuella avsikter den enda gudomliga planen (LA: solsystemregeringens plan).

<sup>7</sup>3. Igenkännande av det mål som finns i hans intellekt (29). Detta nödvändiggör i sin tur en tillspetsad målmedvetenhet och ett fasthållande vid avsikten genom skapelseverkets skiften och trots kraften av de många gudomliga tänkare som dragits till honom genom idéns likhet.

<sup>8</sup>Det är hopplöst att söka undvika bruket av personliga pronomen, när man talar bildligt och symboliskt. Om aspiranten betänker att ett dylikt försök att begränsa kosmiska principer och begrepp med språkets ord i sig är löjligt och att det enda möjliga är att framställa en bild, så kan ingen skada uppstå därav. Men bilder förändras allteftersom evolutionen fortskrider, och dagens bild ter sig senare som föga bättre än ett barns klotter. Då skall en ny bild framläggas, enklare, mer harmonisk och skönare och få gälla tills också den anses otillräcklig.

<sup>9</sup>Liknande igenkännanden, ehuru i en mindre skala, styr Augoeides' aktivitet, när han förbereder (LA: människans) inkarnation och manifestation i fysiska världen. Han har att i sin tur igenkänna sådan materia av (det mänskliga uttryckets =) förstajagets tre världar som genom (LA: människomonadens) tidigare förbindelse redan präglats av (hans =) dess vibration. Han har att igenkänna den grupp monader (han =) hans skyddsling tidigare haft förbindelse med och nu måste åter arbeta med. Slutligen har han att genom den korta inkarnationen hålla avsikten stadig och se till att detta liv medför avsiktens uttryck och fullbordan. LA: Här liksom på andra ställen i WM har AAB svårt att hålla isär Augoeides och hans skyddsling människan, utan blandar ihop dem till att bli liksom ett

enhetligt väsen: en själ som har en personlighet eller, ännu sämre, en personlighet som har en själ. Endast med hylozoikens monadlära kan det rätta sakförhållandet klarläggas genom påvisandet av att det i själva verket handlar om två monader, den ena i ett högre och den andra i ett lägre evolutionsrike, dessutom på olika evolutionslinjer. MV 8.6, 8.27

<sup>10</sup>Också det arbete människan utför, när hon strävar att bli en skapande tänkare, följer motsvarande principer. Hennes skapande arbete krönes med framgång, om hon kan igenkänna sin mentala tendens, såsom denna framträder genom hennes nuvarande intressen, ty dessa har sina rötter i det förflutna. Det krönes med framgång, om hon kan igenkänna vibrationerna från den grupp monader, med vars tanke hennes eget skapelseverk måste överensstämma, ty hon kan inte arbeta ensam. Hon måste igenkänna den avsikt enligt vilken hon ansett det ändamålsenligt att bygga en tankeform och måste hålla denna avsikt stadig och oförsämrad genom hela genomförandet. Detta kallas riktad uppmärksamhet, och detta skapelseverk är ett av meditationsprocessens ännu så länge obeaktade mål. Hittills har huvudvikten lagts vid erhållandet av en koncentrerad uppmärksamhet och, sedan denna nåtts, förvärvet av kausalmedvetenheten. Men i framtiden kommer en teknik för skapande att tagas i bruk. När aspiranten förenat kausalhöljets, mentalhöljets och hjärnans medvetenhet och förvärvat en viss skicklighet i detta förenande, kommer ytterligare anvisningar för denna skapande konst att lämnas. Om meditation handlar den första lektion som ges, när människor förvärvat förmågan att fungera i mentalmedvetenheten.

<sup>11</sup>”Den från Augoeides erhållna idén när fysisk konkretion.” KI 17.5.82 Detta är en process som pågår under många inkarnationer av människomonaden. Varje liv ger människomonaden tillfälle att ytterligare klarlägga den ursprungliga avsikten, och tiden är tankens längd. Samma väsentliga sanning ligger till grund för skapelsen av alla former i fysiska världen, antingen det är en tankeform som driver en människa till själviskt förvärv eller en tankeform som funnit uttryck i en grupp eller organisation som drivs av en osjälvisk avsikt och utgör en lärjunges sätt att hjälpa mänskligheten. Den ligger till grund för grupparbetet, varvid gruppen betraktas såsom ett väsen. Om en grupp förmår uppskatta kraften i detta faktum och ”igenkänna” det tillfälle som erbjuds den, kan den med sin tillspetsade målmedvetenhet och koncentrerade uppmärksamhet göra underverk i att rädda världen. Detta är en maning till alla som läser dessa ord att ännu en gång viga sig åt arbetet och igenkänna det erbjudna tillfället till en förenad ansträngning till världens gagn.

<sup>12</sup>Det kan vara till gagn att här göra en enkel framställning av de nödvändiga förutsättningarna för manifestationen av individens eller gruppens andliga mål. Dessa förutsättningar kan anges med tre ord: förmåga, (obundenhet =) icke-identifiering och icke-kritik.

<sup>13</sup>Ofta brukas enkla ord, som genom sitt vardagliga bruk blivit så nötta att deras verkliga innebörd och esoteriska betydelse gått förlorade.

<sup>14</sup>Närmast följer några kommentarer till var och en av dessa men endast vad avser deras tillämpning på det skapande arbetet i den vita magin.

<sup>15</sup>För sitt uttryck beror förmågan av två faktorer: tillspetsad målmedvetenhet och frånvaro av hinder.

<sup>16</sup>Aspiranter skulle förvånas, om de kunde se sina motiv såsom planethierarkins medlemmar ser dem. Blandade motiv är de vanligaste. (Rent =) Oblandat, enhetligt motiv är sällsynt, och där det förekommer, blir det alltid framgång, så att målet nås. Ett dylikt enhetligt motiv kan vara alltigenom själviskt och personligt (LA: höra uteslutande till förstajaget) eller osjälviskt och andligt (LA: höra uteslutande till andrajaget) och allt däremellan. Vad aspiranter beträffar är motivet blandat i olika grader. Kraften motsvarar avsiktens enhetlighet och graden av målmedvetenhet.

<sup>17</sup>(Mästarnas mästare =) Christos–Maitreya har sagt: ”Om ditt öga är enhetligt, skall hela din kropp bli full av ljus.” Dessa ord ger oss en princip, som ligger till grund för allt skapande arbete. Förmåga, ljus, livskraft och manifestation. Detta är det verkliga förfarandet.

<sup>18</sup>Det är alltså tydligt varför (den manifesterade enheten, människan =) människomonaden inkarnerad i fysiska världen uppmanas att visa kraft i sitt sökande och odla sin strävan mot det högre. När denna strävan är stark nog, uppmanas människan att förvärva förmågan att hålla ”det mentala stadigt i ljuset”. När hon kan göra det, förvärvar hon förmåga och äger detta enhetliga öga som länder den inneboende gudomligheten till heder (LA: visar att Augoeides till sist lyckats med det en

gång skenbart så hopplösa företaget). Men innan hon fullbordat denna utvecklingsprocess, kan hon inte betros med förmågan. Förfarandet är följande: Aspiranten börjar i någon mån i fysiska världen framvisa sitt livs kausala avsikt. I ökande grad förvandlar han begäret till högre strävan, och denna strävan är livskraftig och verklig. Han lär sig allt mer om ljusets betydelse. När han bemästrat meditationstekniken (och vissa nu existerande skolor ägnar sig åt denna), kan han övergå till att bruka förmågan, ty han har då lärt sig att fungera såsom en (gudomlig =) kausalt medveten tänkare. Han samarbetar nu och står i förbindelse med (den gudomliga avsikten =) Augoeides.

<sup>19</sup>Alla verkliga aspiranter vet emellertid att hindren är utan tal, reser sig överallt. Tillspetsad målmedvetenhet kan aspiranterna ibland uppnå i höga stunder, men sådana varar inte. Det finns hinder i det fysiska, i arvet och miljön, i karaktären, i tiden och omständigheterna, i såväl den kollektiva som den individuella skörden. Vad skall aspiranterna då göra? Det finns bara ett svar på frågan: håll ut! Misslyckande hindrar aldrig framgång. Svårigheter utvecklar själsstyrkan. Framgångens hemlighet ligger i att alltid stå stadig och att vara opersonlig.

<sup>20</sup>Det andra kravet är icke-identifiering. Vitmagiska arbetare måste så mycket de förmår avhålla sig från att identifiera sig med det de skapat eller har sökt skapa. Hemligheten för alla aspiranter består i att odla åskådarens och tiggande iakttagarens inställning, och här framhålls ordet "tiggande". Mycket av verkligt magiskt arbete går om intet, emedan den som arbetar och bygger i materien icke kan tiga. Genom att tala för tidigt och för mycket dödar han det han sökte skapa, blir hans tankebarn dödfött. Alla som arbetar i världen bör inse behovet av icke-identifiering och tiggande. Det arbete, som ligger framför varje aspirant, som läser dessa anvisningar, måste bestå i att odla en inställning av icke-identifiering. Det är en mental icke-identifiering, som möjliggör för tänkaren att alltid leva (på den höga och hemliga platsen =) i det högre mentala och det kausala (47:2-4, LV 7.3.35,44) och att från detta centrum av frid lugnt och mäktigt utföra det arbete han gjort till sin uppgift. Han arbetar i människornas värld. Han älskar och tröstar och tjänar. Han fäster intet avseende vid vad hans personlighet tycker om och inte tycker om eller vid dess fördomar och böjelser. Han står som en orubblig klippa och räcker en fast hand i mörkret till alla han når. Odlandet av icke-identifiering med personligheten (LA: förstajaget) och identifiering med det andliga (LA: andrajaget och i synnerhet 45:4) skär i själva rötterna till människans liv men ger tusenfalt igen för allt det skär av. LA: Gurdjieffs ständiga uppmaning var: "Tyck om det som den (falska personligheten) inte tycker om." VODV 19

<sup>21</sup>Om identifiering och om behovet av att utveckla förmågan av icke-identifiering har mycket skrivits. På grund av de krav det nuvarande läget ställer uppmanas alla aspiranter att sluta med att bara läsa om och tänka på icke-identifiering och i stället också börja öva den och framvisa den.

<sup>22</sup>Icke-kritik är det tredje kravet. Varför betraktas den som ett väsentligt krav? Därför att kritiken (analys och följaktligen åtskillnad) är det framträdande kännetecknet för mentala typer och även för alla samordnade personligheter (LA: integrerade förstajag). Eftersom kritiken är en mäktig faktor vid aktiveringen av mental- och emotionalmateria och därför gör ett starkt intryck på hjärncellerna och formuleras i ord. Eftersom i ett plötsligt utbrott av kritiskt tänkande hela personligheten kan aktiveras till en mäktig samordning men av ett felaktigt slag och med katastrofala resultat. Eftersom kritiken är en förmåga hos det lägre mentala och som sådan kan såra och skada, kan ingen människa gå vägen framåt, så länge hon avsiktligt tillfogar andra sår, skada och smärta. Eftersom det vitmagiska arbetet och fullgörandet av planethierarkins avsikt (LA: i kritiken) möter allvarliga hinder i relationerna mellan dess arbetare och lärjungar. I det tillfälle som för närvarande bjuds råder ett tryck som inte ger tid (LA: och kraft) till kritik mellan arbetarna. Om de kritiserar varandra, hindrar de varandra och hindrar de arbetet. L1 4.11.63

<sup>23</sup>Alla som läser dessa anvisningar uppmanas att glömma sina tycken för och emot och bortse från de hinder som ofrånkomligen finns i den egna personligheten och hos alla som arbetar i fysiska världen handikappade av personligheten (LA: förstajaget). Alla som arbetar uppmanas att minnas att tillfället är hos oss nu och för en tid framåt, att det inte varar för evigt. Obetydliga anledningar till friktion människor emellan, misslyckanden i den ömsesidiga förståelsen, de små fel som har sina rötter i förstajaget och som, när allt kommer omkring, är övergående, själviska strävanden och illusioner – allt detta måste övervinnas. Om de som arbetar utövade icke-identifiering i vetenskapen

om att Lagen verkar och att (Guds =) planetregeringens avsikter till sist måste förverkligas och om de lärde sig att aldrig kritisera varandra i tanke eller ord, skulle världens räddning gå skyndsamt framåt och den nya tidsåldern, tidsåldern av kärlek och inlysning, taga sin början.

Tidigare ej använda förkortningar: OPA – *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*, VODV – *Vägen och dess vandrare*.

LA 2013-11-01.

Utlagt på internet, hemsidan [www.hylozoik.se](http://www.hylozoik.se) 2014-03-01.

Senast korrigerat 2023-03-13.